

[Statsministeren]

mit første svar, ville hun også finde, at det, jeg nu siger, er en helt naturlig opfølgning. Svaret er: Nej.

Eva Kjer Hansen (V):

Må jeg så spørge statsministeren, om statsministeren er bekendt med andre ministre, der overvejer eller påtænker at træde ud af politik ved det kommende folketingsvalg?

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Spørgsmålet har en sådan karakter, at jeg et øjeblik tænkte på, om det overhovedet skulle have yderligere kommentarer. Men jeg er jo kendt for at være en venlig mand, så svaret er også her: Nej.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 771**2) Til finansministeren af:****Charlotte Antonsen (V):**

»Forventer ministeren, at lønstigningen på det offentlige arbejdsmarked kan reduceres med 1 procentpoint, som det er nævnt i rapporten om »Danmark i det økonomiske samarbejde i EU«?»

Finansministeren (Lykketoft):

I den fremskrivning af Danmarks økonomiske udvikling, der ligger til grund for regeringens konvergensprogram, og som i øvrigt er optrykt som kapitel 5 i rapporten »Danmark i det økonomiske samarbejde i EU«, er det som en beregningsteknisk forudsætning lagt ind, at de offentlige lønstigninger ligger på samme niveau som lønstigningerne i den private sektor i perioden 1995-2000. De forudsatte lønstigninger udgør i gennemsnit ca. 3,5 pct. om året.

Spørgsmålet er muligvis forårsaget af en lidt forkert forståelse af beskrivelsen i forudsætningerne om den effektive arbejdsmarkedspolitik, hvor det antages – den citerede rapport side 111 – at denne arbejdsmarkedspolitik ændrer sammenhængen mellem lønstigning og ledighed, således at det ved uændret ledighed er muligt at reducere lønstigningstakterne med 1 procentpoint i forhold til, hvad det ellers ville have været. Det kan alternativt formuleres som en reduktion af den strukturelle ledighed på 35.000–40.000 personer frem til år 2000.

Der er således ikke tale om, at de offentlige lønstigninger antages at være mindre end tidligere eller mindre end i den private sektor; i konvergensprogrammet er der for begge sektorer forudsat en gennemsnitlig lønstigning på 3,5 pct., som antages at ville have været 1 procentpoint højere, hvis regeringens arbejdsmarkedspolitiske initiativer ikke blev gennemført.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg takker for svaret. Det er jo ikke mig, der skal beklage, at økonomiministeren i sin rapport tilsyneladende har skrevet noget, der ikke svarer til de forudsætninger, der ligger i rapporten.

Det, jeg gerne vil spørge finansministeren om i forlængelse af svaret, er: Hvad er finansministerens vurdering af de stigende flaskehalsproblemer i den offentlige sektor? Forventer finansministeren på baggrund af de problemer med flaskehalse, vi har især i den offentlige sektor, at man måske på grund af arbejdsmarkedsreformerne får en forøget lønstigning? Og i så fald, hvilke konsekvenser vil det have for konvergensprogrammet og målet om, at vi skal have mulighed for at træde ind i 3. fase, når den indtræffer?

Finansministeren (Lykketoft):

Det er måske værd at fremhæve i forhold til fru Charlotte Antonsen og hendes parti, at det svar, som jeg lige har givet, jo altså i modsætning til Venstres økonomiske program, som vi har hørt om i de sidste par dage, betyder, at vi forudsætter en parallel lønudvikling mellem privat og offentlig sektor. Venstres program har jo som implikation, at de offentligt ansatte fra nu af og til forbi år 2000 skal stige 2 pct. mindre om året i løn end resten af arbejdsmarkedet, og det ville jo give nogle ejendommelige skævheder. Det samme gælder for overførselsindkomsterne.

Jeg har ikke nogen forventning om, at flaskehalsproblemerne generelt bliver større i den offentlige sektor end i resten af økonomien. Men jeg har en forventning om, at den arbejdsmarkedspolitik, der er tilrettelagt, hvor Arbejdsmarkedsstyrelsen er ekstremt opmærksom på imødegåelse af flaskehalsproblemer, vil forebygge, at det bliver til et omfattende problem i økonomien.